

Но на сливицата китна
бълий накитъ въ мигъ съблѣче . . .

Който мине — гледа и се чуди,
гледа нейната премѣна —
листицата — изумруди —
даръ отъ пролѣтъта засмѣна.

ЕВИРАДНУСЪ

поема отъ Викторъ Юго

преведена отъ Никола Трифоновъ

илюстрирана отъ Ф. М. Рогано

I.

Евираднусъ, старъ рицаръ и покровителъ на слабитѣ, си почиваше въ единъ гжсталакъ, когато двама мъже, смѣтайки, че сж сами, се доближиха на нѣколко крачки отъ хрусталака, за да се наговорятъ да извършатъ престѣпление. Тия двама души бѣха германскиятъ императоръ Сигизмундъ и полскиятъ кралъ Владиславъ. Тѣ искаха да лишатъ отъ престола лужичката маркиза Мао, която токущо бѣ го наследила. Споредъ обичая на страната, тя трѣбваше тая нощъ сама да се навечеря въ стария корбуски дворецъ, следъ като изпие, още като влѣзе тамъ, нѣкакво питие, предназначено да я приспи нѣколко часа подиръ това чакъ до другата сутринь.

Сигизмундъ и Владиславъ, които сж

се представили на маркиза Мао — единиятъ като поетъ, а другиятъ като музикантъ — решаватъ да я придружатъ тайно — ужъ за да я успокояватъ. Въ

